

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena da vas zabavi i opusti, da vam vrati osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

TRAŽI SE PRAVI MUŠKARAC

T. D. Džouns

Posvećeno

*Dvojici muškaraca koji su me videli i u najboljem i
u najgorem izdanju*

– mojoj braći Džejmiju i Bobiju Makini

Prvo poglavlje

*„Prati svoju sreću i otvoriće ti se vrata
tamo gde ih nije bilo.“*

Džozef Kembel

Rajli Filips je znala da je trebalo da poslušá svoj instinkt i ostane kod kuće. Ponovo je protresla čelične rešetke. „Smesta da si me pustio odavde! Nisam uradila ništa loše.“

„Neću da te pustim dok se ne smiriš.“ Njen brat Gari ljutito ju je pogledao i zakačio ključeve o kuku.

„Bad bi trebalo da je iza rešetaka.“ Taj tip išao joj je na nerve otkad zna za sebe.

Stao je ispred ćelije i pogledao je. „Umalo nisi slomila ruku čoveku. Kada sam ušao u *Henkov* bar, spremala si se da mu skočiš na leđa. Šta si uopšte tražila u baru?“

Povukla je okovratnik košulje i kratko osmotrila svoje kaubojske čizme. „Došla sam po led. Onom starom frižideru u kući treba večnost da napravi led.“ Da ova letnja noć nije bila toliko topla, popila bi čaj i bez leda. Ovako, morala je nečim da preseče teksašku vrućinu. „Sem toga, Bad je zaslužio to što ga je snašlo.

Nazvao je tetka Telmu lujkom a onda dodao da ni ja nisam ništa bolja.“

„Pa, pošto si ti iza rešetaka, moraću da se složim s njim. Imaš sreće što te neće tužiti zbog zlostavljanja. Ne znam šta te je spopalo; kao da stalno nalaziš razlog za svađu s ljudima, pa čak i s rođenim bratom.“

Rajli je morala da se složiti s njim. Činilo se da joj sve češće zbog nečeg prekupi. Imala je mnogo toga da uradi a blage veze nije imala odakle da počne. Možda i neće moći sama da se izbori sa onim što joj stoji nad glavom, ali nije htela o tome da priča s Garijem. Sve što je želela bilo je da započne novi život a ne da ponovo doživi razočaranje.

„Bad zna da je pogrešio, i zato je glumio nevinašce kada si se pojavio. Izazove svađu a onda svaljuje krivicu na drugog.“ Uхватила je rešetke a onda ih nekoliko puta snažno prodrmala. „Da je tata živ, sad bi te dobro isprašio zato što si me strpao u ovu smrdljivu rupu.“

Brat je pokazao na metalnu zvezdu zakačenu za košulju. „Rajli, vidiš li ovu značku? Ona me obavezuje da održavam red u Timber Kriku. Ako to znači da u zatvor treba da strpam svoju malu, prgavu sestru kako bih sačuvao mir u ovom gradu, onda tako ima da bude.“

„U redu.“ Rajli je odustala od rasprave i sručila se na stari poljski krevet smešten uz najudaljeniji zid. Iako nije od onih koji lako odustaju, tokom godina je naučila da bira svoje bitke a ovu bi najbolje bilo da preskoči. „Probudi me kad dođe čas da izađem iz ove buvare.“

Ledima se naslonila na betonski zid i pustila da joj noge vise preko metalnog okvira kreveta. Njen rodni grad je tako mali da zatvor ima samo tri ćelije u nizu.

A pukim slučajem, ona je trenutno bila jedini korisnik smeštajnih kapaciteta te ustanove.

Gari se nagnuo i podigao novine s usamljene stolice naslonjene na zid koji je gledao u zatvorske ćelije. „Pa, pre nego što dremneš, voleo bih da porazgovaramo o ovome.“ Otvorio je tanke novine.

Rajli je ostala da sedi u istoj pozi na krevetu. „Pitala sam se kad ćeš to da pomenesh.“ Znala je da joj sledi pridika. Ako je njen brat u nečemu bio dobar, onda je to pridikovanje. Kad bi neko uradi nešto što je po njegovom mišljenju pogrešno, strpljivo i temeljno držao bi slovo i do najsitnijih detalja obrazlagao svoj stav. Tu je crtu nasledio od njihovog oca, prvaka u datoj veštini.

„O čemu si razmišljala kada si dala ovakav oglas u novine? Sigurno si znala da će se o tome pričati po gradu.“

Pošto se i ranije događalo da bude tema lokalnih tračarenja, nije se brinula što će je ponovo ogovarati. „Potrebna mi je pomoć. Ne mogu da renoviram Telminu kuću sama.“ Bilo je to blago rečeno. Oduvek je volela sve što ima veze s uređenjem kuće i dekoracijom ali nikada nije imala priliku da pokaže svoj talenat osim u malom stanu u kojem je živela. Sa ovom ogromnom kućom dobila je tu priliku, ali nije znala odakle da počne.

„Žena je luda što ti je ostavila tu kuću u nasledstvo. Šta će tebi kuća na farmi sa šest spavaćih soba?“

Rajli skoči i stvori se ispred rešetaka. Sklonila je duge pramenove kovrdža s lica. „Pretvoriću je u panсион. Izgledaće odlično!“ Nadala se da će Gari podeliti oduševljenje s njom, ali po tome kako se namrštio, shvatila je da neće biti tako.

„Šta?! Zezaš me? Ne znaš ništa o tome kako se vodi pansion. Sem toga, time ne objašnjavaš ovo.“ Pokazao je na novine. „Evo, pročitacu ti, za slučaj da si zaboravila koliko si bila kreativna.“

Rajli zakoluta očima. „Ponekad si tako dramatičan...“

„Traži se pravi muškarac!“ Brat je pročistio grlo i nastavio naglas da čita oglas. „Potreban mi je snažan muškarac. Iskusan u korišćenju alata. Obezbeđeni obroci i smeštaj. Samo ozbiljne ponude. Intervju u utorak, trećeg maja, u dva popodne. Mos Krik roud, kuća Telme Benks, sada u vlasništvu Rajli Filips.“

Rajli je prekrstila ruke. „Ne vidim ništa pogrešno u oglasu.“ Štaviše, smatrala je oglas duhovitim, ali mudro je zaključila da to treba da zadrži za sebe.

Gari odmahnu glavom. „Sâm oglas me plaši. Uvek prevršiš meru. Nisi mogla jednostavno da zatražiš pomoć. Još nešto, nepoznati čovek *ne može* da živi u tvojoj kući.“ Popravio je opasač i dodao: „Rajli, svet je pun pravih opasnosti.“

Nemoćno je podigla ruke ispred sebe. „Molim te, samo nemoj ponovo o porastu kriminala u ovom kau-bojskom gradiću! Jedina nedozvoljena radnja u skoro-rašnje vreme desila se kad su ukrali kilote sa štendera stare Karterove i stavili ih na njenu kravu muzaru. A onda su poslali tu fotografiju u mesne novine, koje su je stavile preko cele naslovne stranice.“ Setila se kako je otvorila novine i ugledala Klarabelu u ogromnim ružičastim kilotama preko zadnjice, i zakikotala se. „Čisto sumnjam da će to ući u izveštaj o porastu kriminala.“

Gari je presavio novine i pljesnuo se po nozi. „U tome je problem s tobom, ništa ne shvataš ozbiljno. Ne vidiš čak ni kakvi problemi mogu da nastanu ako u kuću primiš nepoznatog muškarca.“

„Ostavi me na miru, nemam deset godina! Znam sve o kupusu i rodama. Kažem ti, posle onog što mi se dogodilo s Brajanom, muškarci me ne zanimaju... barem ne na taj način.“

Nije oduvek s gorčinom pričala o sreći. Nekada je verovala da će se udati za ljubav svog života i da će imati neverovatnu karijeru fotografa, slobodnog umetnika. Pre godinu dana to se blaženstvo pomutilo, njena takozvana ljubav okončala se, a karijera je uglavnom bila u zastoju.

„Znači o tome se radi! Pošto su planovi o udaji propali, pobegla si kući da se sakriješ u onu porodičnu ruinu?“

„Ne, ovo nema nikakve veze s Brajanom. Srećna sam što sam se vratila u Timber Krik. Nedostajali ste mi i ti i Megi. Znam da ne razumeš, ali to što sam nasledila Telminu kuću, nešto je najbolje što je moglo da mi se dogodi. Osećam u dubini duše da će se dogoditi nešto veliko i važno. Ovako nešto mi je bilo potrebno.“ Potrebno joj je nešto što će zavisiti od nje, od njenih postupaka, od njenog truda i rada.

Nije mogla da upravlja rakom niti svojim ljubavnim životom, a i karijera koju je odabrala nije bila stabilna. Honorarni poslovi pojavili bi se i nestali kao suvo žbunje koje vetar nosi po preriji. Jedino što je napokon mogla da kontroliše bila je kuća na farmi koju je nasledila pre tri meseca. Davno je prošlo vreme kada se nije osećala kao potpuni promašaj i sada se ukazala prilika da preokrene svoj život i načini nešto dobro.

„Ako je to tvoj san, podržaću te, ali iskreno mislim da je to prevelik zalogaj za tebe. Mislim da ti stres ne treba. Prodaj imanje i završi s tim. Dobićeš dobru svotu novca, a onda možeš da putuješ i fotografišeš šta poželiš.“ Gari je otišao do stola i bacio novine pre

nego što se okrenuo i odmahnuo glavom. „Najviše se bojim da ćeš upasti u nevolju, a ja neću biti tu da te zaštitim. Rajli, više nismo deca. Ne mogu uvek da ti se nađem pri ruci.“ Gledala je kako grabi ključeve s kuke na zidu iza svog radnog stola, prilazi i otključava vrata njene ćelije. Kada je iskoraknuo u stranu, izašla je i položila ruku na njegovu. „Gari, imam dvadeset devet godina. Više nema potrebe za tim zaštitničkim odnosom. Biću dobro.“

Nagnuo se i zagrlio je. „Izvini što sam te strpao iza rešetaka. Toliko si se razbesnela da sam morao malo da te smirim.“ Puštajući je iz zagrljaja, rekao je: „Nažalost, ja sam od mame nasledio dobar stas a ti narav.“

Veselo ga je pljesnula po ruci. „Zgodan si kao žaba krastača.“

Gari se pravio da nije čuo njenu opasku. „Kako si ovih dana?“

„Nikad bolje. Prošlo je osam godina. Prestani da se brineš.“

Napokon je mogla da izgovori reči koje su bile istinite. Osam godina u remisiji odličan je pokazatelj da će živeti. Sva moć leži u pozitivnom razmišljanju. Niti jednom nije sebi dopustila da pomisli kako će umreti. Čitav život bio je pred njom.

„Ja sam ti brat, uvek ću da brinem.“ Odmaknuo se. „Idi kući i budi oprezna. Matori Voš mi je rekao da je pre neku noć video čopor velikih kojota kako se mota naokolo.“

Rajli je potrčala do ulaznih vrata. „Bez brige. U kamionu mi je puška, ako zatreba“, doviknula mu je preko ramena zakoračivši u mrak.

Pre nego što je stigla da se pribere, naletela je pravo na jednu jedinu vidovnjakinju/maserku grada Timber

Krika: Džuni Smol. Naravno, po prezimenu bi se reklo da je Džuni mala, ali i njeno telo i njen um bili su golemi.

Žena je odgurnula Rajli od svojih ogromnih grudi. „Gle, koga ja to vidim?! Dušo, uspori malo. Pobegla si iz zatvora, pa zato tako juriš? Treba li da te sakrijem? Bila sam kod *Henka*, čula sam da te je brat strpao u ćuzu.“

Rajli je slušala kako Džunin smeh ispunjava gradski trg. „Ne, nisam pobegla. Puštena sam zato što nisam uradila ništa loše.“ Znala je da će njen odlazak u zatvor uskoro biti tema u restoranu, kad se meštani okupe za prvu jutarnju kafu. Mali gradovi vole da ogovaraju, ali to rade na najljubazniji mogući način.

„Treba da proverim da te nisu urekli. Daj da ti vidim dlanove!“

Nije imala vremena za te gluposti ali kako je Džuni bila mamina najbliskija prijateljica, pokazala je poštovanje i ispružila dlanove. „Dobro, ali samo brzo, molim vas.“

Džuni nežno položi Rajline dlanove u svoje. Zatvorila je oči i počela da pevuši i da se njiše napred-natrag. „Nije dobro“, promrmljala je.

Rajli se nagnu ka njoj i prošaputa: „Je li me neko urekao?“ Gledala je kako se pred njom potvrdno klima glava s jarkocrvenom kosom.

„Vidim nekog muškarca... krupnog muškarca. Vidim nevolju.“

„Bilo koji muškarac u mom životu predstavljao bi nevolju.“ Nasmejala se ali je brzo ućutkana.

„Ššš! Taj će ti muškarac pomoći na mnogo načina, ali ipak vidim nekakvu nevolju na vidiku.“

U njenoj prošlosti i u sadašnjosti bilo je dovoljno nevolja i nije joj trebalo predskazivanje novih. Rajli brzo oslobodi ruke. „Izvinite, zaista žurim kući.“

„Pa, dušo, nisam završila.“

Potapšala je Džuni po nadlaktici i još više se približila. „Znate...“ Iako je znala da je to što se spremala da uradi pogrešno, ipak je uživala što će malčice napakostiti bratu. „Gari mi je baš pričao kako bi voleo da svratite i osveštate zatvor, da ga očistite od svega negativnog što se nakupilo. Mislim da mu je potrebno *kompletно* osveštavanje.“

„O, onda bolje da uđem! A ti požuri kući. Mlada devojka ne bi smela da se noću šeta sasvim sama.“

„Da, gospoja.“ Rajli se zakikota gledajući Džuni koja je žurila ka ulazu u policijsku stanicu.

Vajat Grejson je pijuckao kafu i još jednom se posvetio čitanju oglasa. Dopao mu se humor u prvoj rečenici. Nije planirao da bude ničiji muškarac, ali *jeste* tražio posao za koji su bile potrebne vešte ruke, voleo je građevinske poslove; i možda je to baš ono što je tražio i što mu je trebalo. Možda će se ispostaviti da je to što se zaustavio u Timber Kriku kako bi preza-logajio, bio dobar potez.

Konobarica je došla do njega s bokalom kafe. „Može još, dušo?“

„Može, hvala.“ Podigao je šolju i osvrnuo se po restoranu. „Ovo mesto je ogromno. Je li to podijum za ples, tamo pozadi?“

„Nego šta. Grad je toliko mali da se *Henkov* restoran pretvara u *Henkov* bar kada vikendom zađe sunce.

Trebalo bi da svratiš tada. Postaje uzbudljivo. Prošle nedelje šerif je uhapsio rođenu sestru.“

Vajat otpi gutljaj kafe. „Stvarno, sestru? Ovaj grad je neobuzdan. A ni ja nisam dugo plesao.“ Dve pune godine, ako ćemo precizno. Potisnuo je ta sećanja pre no što su stigla da mu pomute misli, i pokazao na novine. „Da li znate gde je Mos Krik roud?“

„Na starom seoskom drumu, nekih petnaestak kilometara usput. U tom kraju je samo kuća jednog matorog gundala a nešto dalje putem i staro imanje Telme Benks. Ne možeš je promašiti. Nalazi se na brdu, okružena livadama. Nekad je to bilo divno mesto, a sada je tamo samo zapuštena stara kuća.“

„Dakle, na obnovi bi bilo puno posla?“ Vajat je osetio uzbuđenje. Bio je spreman da ponovo uposli ruke, da radi nešto drugo umesto da sedi za stolom čitav dan, potpisuje kompanijske memorandume i čekove za plate.

Pitao se kako bi Sara gledala na njegovu nameru da započne novi život. Naravno, da je ona ovde, ne bi ni razmišljao o prodaji svoje kompanije.

Brat mu je otvoreno rekao da je lud što se svega odriče, a verovatno bi isto rekla i mama, da nije toliko zaokupljena svojom novom ljubavi na Floridi. Na kraju, morao je da uradi ono što je smatrao najboljim za sebe i da sačuva zdrav razum. Sara je toliko dugo bila bolesna, bilo mu je neophodno da uradi nešto sasvim drugačije. Sem toga, nadao se da će ako ode negde drugde i započne novi život, i noćne more prestati.

Neka mu je bog u pomoći, morale su da prestanu.

„Koliko čujem, kuća je veoma trošna. Nasledila ju je Telmina nećaka, Rajli Filips, a kako se priča po

gradu, ona hoće da je sredi.“ Konobarica se nagnula i spustila naočare na vrh nosa da pročita šta piše u novinama. Prošao je minut pre nego što se uspravila, nekoliko puta gurnula je naočare naviše da joj ne spadnu. „To je danas. Razmišljao si da se prijaviš na oglas za muškarca?“

„Pa, mogao bih. Mislite da sam kvalifikovan?“ Vajat joj namignu, učestvujući u igri. Sara mu je stalno govorila da je rođen da flertuje ali on je to zapažanje smatrao pogrešnim. Ako je neko dobar u flertovanju, onda je to njegov brat Sem.

„Pa, ne znam koje su tvoje veštine, dušo, ali da mi je trideset godina manje, ne bi mi smetalo da me te tvoje ogromne ruke grle dok radiš kao moj iznajmljeni muškarac.“ Nasmejala se dok je odlazila od stola.

Vajat se pitao da li je njegova nova odeća izazvala vragolasto ponašanje ove žene. Obično je nosio odelo s kravatom i tada su ga uzimali za ozbiljno, ali sada kada se donekle skrivao, obukao je odeću kakvu je nosio tokom slobodnih dana, košulju kratkih rukava, iznošene farmerke i stare čizme, kao i kaubojski šešir za zaštitu od sunca. Ostavio je jaguara i sada je vozio kamionet.

Bio je više nego spreman da postane vredni, marljivi kauboj, da pusti poslovnog čoveka i ožalošćenog muža da predahnu neko vreme. Znao je duboko u sebi da je to jedini način da nastavi da živi posle Sarine smrti. Oklahoma je prepuna uspomena na nju.

Uz malo sreće, Teksas će mu predstavljati novi početak.